

Yedi sözcük, kırılğan, cılız... Bizim seslerimize karışmayan, havaya savrulan, soluksuz... Bazen sevinç içinde kahaahalarla sarsıla sarsıla karnından, oradan da göğüs kafesine hücum eden, sonra genzini yakarak yarım yamalak çıkan sesler. Bazen de üzüntü içinde hıçkırıklarla derin bir kuyunun içinde kendi kendine çıkıyormuş izlenimi veren, oradan da Ali'nin dünyasına yaslanıp aramıza karışan yedi koca kelime. Gözyaşlarından arınmış, kuru... Ama hiçbir zaman cümle kuramamış ateşten birer sözcük.

Ali'nin dünyası söyleyebildiği yedi kelimededen oluşuyordu. Otuz yaşında annesini yitirdiğinde anne sözcüğü bir kez olsun dilinden dökülmemişti... Yaşlı ve bedbaht kadına bu büyü kelimenin sıcaklığıyla seslenmemiş, annesinin kalbine sevgi çiçeğini ekememişti.

Biz bu kelimesiz yahut diğer tüm sözcüksüz yokuz aslında...

Aynı gün doğmuş olmamız dışında hiçbir ortak yönümüz yok Ali'yle... Bir de aynı köyün yolları zaman zaman bizi karşı karşıya getirir ki böyle zamanlarda benim kalbim mi dilsiz, onun gözleri mi konuşur hiçbir zaman emin olamadım. Akraba canlısı hatta delisi bile denilebilir Ali için. Ben her gördüğümde yakınlığını hissedirim. Kış ayazına bulaşmamış sıcak bir yel gibi bakışı, benim dillendiremediğim sözcüklerin yoksulluğu ile onun ulaşılmaz dünyayı arasında uzanan bir köprü olurdu hep. Bu ısı ondan yayılırdı, biliyorum. Merhaba yerine, ne olduğunu adım gibi bildiğim "haba" sözleri dökülür ağzından. Öyle anlarda dilim dolaşır, seslerim birbirine karışır; kelimenin doğrusunu mu yoksa yarım bıraktığı şekilde, ona uyararak mı cevap vermem gerektiğini hiçbir zaman bilemedim.

Benim bir işim var, uzak yollarla başka hayatların ıslaklığına yaslanarak varılan. Yollarımız farklıydı aslında Aliyle... O, yolları arşınlar, ben yolumu diğer yollara çatar her gün farklı yerlere savruluruz. Ama karşılaşma anı onunla yine sıcak bir köprüdür.

Ailenin en küçük çocuğu dilsizdi ama köyün adetlerini herkesten çok iyi bilir, uygulardı. Mesela yaşlı kadınların yanından "afe" diyerek selam verir, öyle geçer. Allah afiyet verecektir artık köyün yıllanmış kadınlarına... Nedense yaşlılar benim gibi ikilem yaşamadan... Koyu sohbetlerinin arasına virgül atarak, doğal ve yüksek sesle selama karşılık verir, dönüp kaldıkları yeri şaşırmadan sohbetlerine devam ederler.

Köyde her şeyin doğal bir akışı var, ezberlenmiş, değişmez... Bir köşe başında yaşlı kadınlar yere attıkları döşeklerin üstüne bağdaş kurup dedikodunun alasına dalar, dilleri yorulup artık kendilerini tekrardan bıkmıncaya kadar konuşur, akşam yemeği zamanı bitkin halde evlerine dönerler. Erkekler kahve içinde, önünde, yamacında, saçak altında yoldan geçip giden insanları, aşına oldukları yüzleri ilk defa görüyormuş gibi, köşe başlarında göründüklerinden kayboldukları noktaya kadar uzun uzun süzer, yaşadıkları anın süzgecinden geçirir ve herkesin bildiği ayrıntıları ilk defa paylaşıyormuş gibi birbirine bıkmadan usanmadan aktarırlar. Yoldan geçip bu süzgecin kıskaçlarından nasibini almayan yoktur.

Yaşam, sokakta sözcüklerle yeniden, yeniden yazılır. İnsanlar konuşarak yaşamı tekrar ettikçe Ali dile gelmeyen harfleri içindeki dünyanın oluklarına akıtır. Orada biz yokuz ama bizlerin olduğu her yerde Ali vardır. Nedense evinde değil sokakta yaşamayı seviyordu. Yaşlıların arasında, gençlerin oyununda, yolda, binmeyi tercih ettiği dolmuşların birinde anlaşılmayan bir sürü ses tüketir, bazıları onunla kendi bildikleri dilde cevaplar verir; kimisi duymamış gibi yapar ve Ali kendisini

duymayanlara daha da çok sesler gönderirdi. Sonra yolun bir yerinde fikir değiştirir, inerdi arabadan. Çok önemli birini hazır olda bekliyormuş izlenimini veren bir vaziyet alır yol kenarında, saatlerce gelmeyecek bir tren midir, vapur mudur, uzun yol otobüsü müdür, asla çözemediğimiz, bir bekleyiş içine girerdi. Onu almak için yanında duran dolmuş şoförlerine ısrarla uzak, düşsel bakışlar fırlatır ve canı isteyinceye kadar da arabaya asla binmezdi.

Köyde ne zaman, nerede bir hayırsever kurban kesmiş olsa soluğu orada alır, kısmetine razı gelir ve Allah kabul etsin niyetiyle “kabbel” derdi. Biraz oturur ve sonra bir elinde et poşeti, diğerinde nohutlu, etli kuyruk yağlı çorbasını evine götürmek için yola koyulurdu. Yolda, aile içi sorunlarını çok iyi bilen kadınlar biraz şaka biraz da merakla, kime götürüyorsun Ali? Aliye’ye mi, Semire’ye mi? diye sorarlar. Ali, Semila diye cevaplar, R sesini her zamanki gibi L sesiyle değiştirerek cevap verirdi.

Annesi öleli beri abisi ve iki ablası arasında Ali’yi sahiplenme savaşı yaşıyordu. Abi Mustafa, o yaşına kadar yüzüne bakmamış, bir kez olsun bir ihtiyacın var mı diye sormamıştır. Ablaları ise her zaman her ihtiyacını görmüştür. Ancak nedendir bilinmez Ali, yengesi Semire’yi tercih etmiştir. Eskiden defalarca kovulduğu, kapısında horlandığı evin sonuna küçük bir oda eklenir. Ali’nin dünyası artık beş metre karelik bu alandır. Şikâyetçi değildir. Hiç beklenmeyecek bir rahatlıkla ablalarını kendinden uzaklaştırmıştır. Ablalar tüm tanıdıkları, köyün hatırı sayılır büyüklerini araya koymaya çalıştıysa da boşuna... Ablaya, yengenin tercih edilmesi köyün kadınlarını her zaman meşgul eden bir rivayetler mezesine götürmüştür. Bundandır kadınlar; kime? diye sormaktan; Ali de Samila demekten bıkmamıştır. Onunla ilgilenilmesi, ona soru sorulması, verdiği cevaptan sonraki kadın kahkahaları ayrı bir zevk verirdi Ali’ye.

Ölümler olur. Annesini de kendinden koparan ölümler gibi... Yüreklere yanmış cenaze yakınları ilk önce Ali’nin taziyelele ile yüzleşir. Rahmet okur Ali ölenin arkasından, kendi yarattığı bir dilde, bizim rahmetimize benzemeyen, yaradanın rahmeti gibi seslerle, içten... Cenazedeki herkesten çok okunur yüzünden acı, ayrılık ve boşluk... Mezarlıktan dönüş yolunda herkesten daha çok eksilmiş, terkedilmiş bir halde. Ama tek bir allahın kulu onu teselli etmeyi aklından bile geçirmez... Yalnızlığıyla döner evine... Cenazelerde ben de yalnız olurum, elim ayağım birbirine dolaşır ne diyeceğimi bilemez halde, ellerimi koyacak yer de bulamam. Ama benim yalnızlığım kalabalıklardan, Ali’ninki gerçekten yalnızlıktan.

Her köyde olduğu gibi bizim köyde de düğünler olur, dernekler kurulur, davullar çalar, insanlar birbirini çekiştiren çekiştiren davullara ayak uydurmaya davet edilir; kimisi davete uyar kimisi kendini naza çeker, kimisi de, abus yaşlı kadınlar, kızlar, çevrelerine delinmez zırhlar örerler hemencecik... Ali’nin davete ihtiyacı yoktur. Davulla birlikte sahne kimsenin olmadığı kadar onundur. İçinde en ufak bir kuşku, beğenilmeme kuşkusunu, taşımadan ,davulun sesinde kaybolur. Ben genellikle çevresine zırh örenlerden olurum. Gıptayla Ali’nin oyununu izler, onun gibi rahat olduğumu hayal ederim. O, benim hayallerimi bilmez. Ben onun yaptıklarına gözlerimle şahit olurum... Ve bu onun hiç umurunda olmazdı... Oyun sonunda “mebr” diyerek, gelini, damadı kutlar, evine yolunu tutar.

Yeni bir günde, Ali’yi sıradan yaşamı kucaklar. Abisi ile ablalarının bitmez tükenmez kavgaları... O bıkmadan usanmadan Samila der, ablalarının yüreklerine yangınlar sürerdi.

Ben yaşadığım kalabalıklarda kendimi koyacak yer bulamazken, Ali yaşantımızın her yerindeydi

nasıl oluyorsa. Gece yaralarına kadar dolaştığı, kendini vurduğu yollarda o herkesleydi. Bir tek evinde o Samira'nın, yengesinin Ali'siydi. Ablaları için tam bir cehennemdi Alinin onları reddetmesi..

Kısmetini almış, evinin yolunda kavga içinde saç saça gördüğü ailesine çok tepki göstermez Ali. Yoluna devam eder, kör, sağır, dilsiz... Sahiplenmişliğin gerçek sevginin, bir omuzun, yumuşacık bir kucağın çoğaltan ısısına alışmamış bedeni, kavganın derdine düşemezdi. Yengesi Samira'nın, kendisine bağlanan aylık sayesinde ona kapısını açtığını ,ablalarının da aynı sebeple kinlenerek yengelerini bir cinnet anında sakat bıraktıklarını asla öğrenemeyecekti. Zaten aylık da umurunda değildi. Alıştığı düzen içinde kurban başlıkları, düğünlerde davul sesi, oyun havaları, cenazedeki acı... Mahkum edildiği, alıştığı, dönemediği tek gerçekliği Ali'nin

Aynı gün doğmuşuz, o çoğulluğunu yaşadı hayatın ben yalnızlığını... Yollarımız bizi çok farklı yönlerde savursa da göz göze geldiğimiz anlar da olurdu. Ben iyi ki tanımışım der, o ise bütün sıcaklığına karşın, bu anlamda hiç bir renk vermezdi. Bazen ahras Ali olmayı ne çok isterdim...